Ч. 54. Львів. вторник, дня 8. (21. марця) 1905. Річник IX

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею.

на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановых псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місьчна в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Державна рада супроти угорского пересиленя.

(X) Угорске пересиленє і звязані з ним справи доторкують ся так живо австрийских інтересів, що державна рада відчула конечну потребу своє слово промовити про сї справи. Голова німецких людовців, др. Дершатта, подав нагле внесенє, щоби вибрано комісию для розслїду, о скілько економічна окремішність обидвох половиць монархії вплинула би на спільну армію і спільні справи. Розправа над сим внесенєм розпочала ся дня 15. с. м., а внескодавець представив у яскравім сьвітлї цїлий обсяг угодових питань, виказав безнастанні пересуваня у відносинах між Австриєю і Угорщиною і звернув бачність на загрожене побідою независимців в угорских виборах становище Австриї. Він вказав також на промислову політику угорску, котра спершу витворила державу побіч нас, а відтак змагає до витвореня держави понад нами і представив всї слабі сторони і недостачі державно-правних відносин і висловив може навіть пересадно рожеву надію, що на основі зревідованої угоди устануть национальні спори, а витворить ся нова парляментарна більшість.

Розправа викликана внесенєм Дершатти не покінчила ся ще, але позаяк она доторкнула ся важних питань і справ, котрі живо зачіпають інтереси Австриї, тим то міністер-президент бар. Ґавч забрав голос в пятницю, щоби зазначити, що він зовсїм похваляє змаганє державної ради до проясненя поглядів про вплив угорских відносин на Австрию.

Не легка се річ для австрийского міністра-президента, промовляти в такій справі а до того ще в хвилї, коли угорске пересиленє не покінчене, і кожде слово тут сказане моглиб за Литавою хибно толкувати або вдискувати для партийних цїлий. Однак міністер-президент своєю промовою дав доказ, що хоче піддержати розбуджену по довголїтній обструкциї сьвідомість ради державної, єї почутє обовязків, які на ній спочивають і длятого вже тепер бажав подати головні основи тої політики, якої в тих справах супроти Угорщини буде придержувати ся правительство. Тимто промова бар. Ґавча має важне політичне значінє.

Австрийске правительство, говорив бар. Ґавч, виступить в тій хвилї, коли лише буде утворене нове міністерство угорске, з цїлим рядом питань і предложить одержані на се відповіди державній радї. Таким способом державна рада може бути обезпечена проти всяких несподїванок і може заздалегідь ухвалити постанови, відповідні інтересам Австриї. Угорщина має повне право внутрішнього розвитку і нїхто не думає сего спиняти, але там, де на основі законів і умов Австрия також має бути втягнена у вир пересиленя, там прислугує Австриї право забезпечити ся, щоби єї інтереси не потерпіли нїякої шкоди. Отсе є проґрама міністра-президента і єго найблизша задача, в котрій державна рада неперечно єго піддержить. Сї слова може отверезять деяких загорільців угорских, котрі думали, що в Австриї не подбають про свої інтереси і не стануть в їх обороні. Міністер-президент сподїває ся передовсїм, що заключені між обосторонними правительствами, австрийским і угорским, економічні умови будуть і на дальше творити підвалину обосторонних економічних взаємин, бо він стоїть за економічною злукою монархії. Але мимо того погляду і становища міністра-президента правительство розбирало всякі можливости і приготовляє ся на всякі випадки.

Австрийске правительство звертає також бачність на боротьбу в Угорщинї против спільної армії і забезпечить австрийскій половинї прислугуючий їй рівноправний вплив на спільні справи в кождім часї. Боротьба в Угорщинї не може отже знищити сих спільних уладжень, не зустрінувши ся тут з опором і впливом Австриї і длятого бар. Ґавч зазначив, що нема чого побоювати ся, щоби спільна армія, котра є »заборолом европейского мира«, була підорвана в основах своєї одноцїльности. Рішучість правительства і державної ради найкрасше обезпечать інтереси Австриї серед всяких обставин, які може ще викликати угорске пересиленє. Ще може прояснить ся сей угорский розлад і розвиє дотеперішні побоюваня, але колиб мало дійти до ослабленя дотеперішньої звязи, тодї австрийскі інтереси найдуть потрібну охорону. Такий напрям політики висловив бар. Ґавч супротив подій в Угорщинї, котрі там війшли знов у нову фазу наслїдком виїзду монарха до Пешту задля полагоди на місци пересиленя.

Японьско-росийска війна.

В дорозї до Харбіна.

Про зміни в начальнім проводї армії телеґрафує дня 17. с. м. Куропаткін: Відповідно до розказу Вашої царскої Милости з дня 15. с. м., який я одержав дня 16. с. м., в дав я дня 17. с. м. ґенералови Лєнєвичови команду над сухопутними і морскими силами. — Лєнєвич: Дня 17. с. м. я обняв команду над всїма военними силами в Манджуриї. Ґен. Лєнєвич доносить під д. 18. с. м.: Японьскі батериї острілювали вчера наші відділи недалеко Таванту і Янту. Неприятель находить ся близько Каотайче. Місто Факумен обсадила японьска кавалерия. Наша армія в дальшім ході концентрує ся. До Токіо доносить маршал ок Ояма: Японьскі війска дня 16. розігнали на схід від ріки Ляо вісїм росийских швадронів, осмотрених кавалериєю, після чого обса-

---

3

ЯРОШЕНКО.

Історична повість ОСИПА МАКОВЕЯ

(нагороджена „Михайловою премією“ 1905 р.)

(Дальше).

Що се? Нікого не видко?... Поховали ся може?..

Дивить ся: у хатї пусто; вибігає на подвірє, нема нікого; ворота відчинені. Вихоплює шаблю з похви і біжить на дорогу перед хату: анї перепхати ся! Всю дорогу залягли воли — більше сотнї їх, — а кількадесять кінних поганяє їх. Де не взяв ся коло Микули якийсь чура на кони — із саду вискочив чи звідки — верещить як скажений, та вимахує списом. Побачив Микулу і замірив ся в нього. Микула відскочив на бік, але зараз знову підбіг, лївою рукою вхопив за спис чури, а правою вдарив шаблею його по голові чи по плечах — уже того не бачив — бо в тій же хвилинї і чуру й його коня потягла череда худоби з собою; в руках Микули тільки спис остав ся.

»Де мої подїли ся? може сховали ся у льох? Господи, що з ними стало ся? — спамятав ся Микула і побіг у сад між корчі. Припав до дверий льоху: »Є ви тут?« спитав ся, хоч і не голосно, але так, що могли почути. Нїхто не відзивав ся. »Я Микула!« сказав він знову, однак у льоху було тихо. Може вони в шопі? Побіг до шопи. І тут не було нікого. Може на горищи хати? Вилїз туди по драбинї, — дивить ся, також нема. Пійшов знову на подвірє: тільки тепер помітив, що його двох гарних волів не було, певно війско забрало. У хатї здаєть ся, нічого й не рушали, на подвірю коло шопи, видко, з кимсь бороли ся, бо ось на колику кров... ой, чияж се кров?! Де батько, мати, жінка, дитина?! Господи, а се що стало ся? Та не вжеж се правда, що їх нема?

Микула немов тільки тепер зрозумів своє нещастє й як божевільний побіг за сад на стежку, що вела по під гору Руїну в сторону ріки Серета. Звідтам хоч побачить, куда ворог завернеть ся. З гори побачив тільки, як громада людий утїкала дорогою до Сучави, а польська кіннота — бо се певно була польська чата — всїми вулицями гнала худобу до ріки Серета. Уже декотрі були по тім боцї ріки, а декотрі завертали поза гору Руїну і щезали з очей за садами. Микула дивив ся, чи не побачить де полонених — не побачив між кіннотою піших людий, — здаєть ся тільки худоби було треба їм для прожитку і тому напали. Богато їх було? Може кількасот. От збирають ся над рікою... уже вертають ся в обоз...

А се що? Коло церкви горить? Ой, Боже! Недоле наша! Там так густо хати! Ще вогонь перекинеть ся і цїле місто згорить! А сегодня так сухо на дворі...

Микула мов у снї маячить; не розбере, що йому дїяти. Сходить знову стежкою на своє подвірє, а з подвіря на дорогу. Тут уже пусто, тільки вівцї пасуть ся преспокійно над потоком у лїску...

Колиб хоч зібрали ся Серетяни і відбили награблене добро! — приходить Микулї на думку і він іде дорогою до ріки.

Іде й чує: у церкві дзвонять на тревогу, а десь подальше калатають у ялову дошку. Тільки тепер надумали ся! А ворог уже втїкає! Треба би пійти над ріку... Та чого?.. А вогонь коло церкви? Хоч вітру й нема, проте лихо не спить... Лучше шукати своїх. Може де у сусїдів поховали ся? може на Руїни? Може у стайнї?... Боже, що дїяти?

Микула знову вернув до хати. Перешукав стайню, — пари коней не забрали, вони спокійно стояли у жолоба і їли — але з родини не було там нікого. Пійшов знову у льох і тільки тепер замітив, що він був замкнений з надвору. Виходило, що в серединї нікого нема. Але Микула ще не вірив, відчинив льох і увій

дило горби на північ від Тієліну на правім березі Ляо. З сего горба Японці острілювали відступаючого неприятеля. — Berliner Tageblatt доносить, що цар підписав вже декрет, який заряджує мобілїзацию в ґуберніях: варшавскій, московскій і київскій. Нова російска позичка у Франциї є в ході, однак як Daily Mail доносить, буде знатно менша, чим бажала Росия і під тяжкими услівями на літ 8.

Ecce homo.

Один з анґлійских военних кореспондентів, а як втаємничені утверджують, військовий аташе анґлійский при японьскій армії, видав в Льондонї книжку п. з. »Жовта війна«. Деякі з картин, заміщених там, цїхують знаменито сю кровавy війну, а заразом доказують причину японьских побід. Ся причина лежить після автора в першій лїнії в цїлковитій рівнодушности Японців на смерть, спільній так простим вояком, як і офіцирам. Автор бур пр. наочним сьвідком атаку на російский шанець. Росияни відпирали один атак за другим, однак вкінци перший ряд Японців зближив ся до російскої позициї так близько, що вже мусїло прийти до ручної борби. Тоді закликав полковник до тих вояків, що находили ся в першім ряді: Киньте ся на їх баґнети! Инші вже зроблять своє! В сїй хвилї вісїм Японців відкинуло свої карабіни, піднесло в гору руки, як би хотїли скакати на голову і кинули ся тїлом на російскі баґнети. Заким мали Росияни час повитягати свої штики, инші Японці вдерли ся на шанець по трупах своїх товаришів. На иншім місци автор описує подвиг японьского офіцира, якого окружили були козаки у фармі. Він мав доставити свому ґенералови важний рапорт і тому вручив папері одному зі своїх вояків, а сам, бажаючи відвернути увагу Росиян, підпалив фарму і з оставшими вояками кинув ся на козаків, знаючи з гори, що мусить полячи в борбі. Також один примір гаракірі подає автор з наочного сьвідоцтва. Один поручник маринарки одержав якесь тяжке порученє і помимо усильних старань, не був в станї єго виконати. Се вистарчило вже, щоби єму дати службову димісию. Скоро єго повідомлено про сей строгий вирок, відсалютував і спокійно вийшов з каюти команданта, порозмовляв хвилю про те і про се зі своїми товаришами на помості і попращав ся вкінци з ними. Всї знали, що бачать єго останний раз. Усунений від служби офіцир відплинув на лодцї до свого корабля, тут спакував свої ордери, щоби їх відослати до дому і поробив приготованя до акту, який мав зняти з него дізнане упокоренє. На помості розстелено кусень білого полотна. З одної єго сторони лежала подушечка під голову, з другої малий столичок, а на нїм завинений в папір — короткий, острий як бритва ніж. Побіч станули в півкрузї товариші нещасливого поручника. Сей ступив на полотно і поклонив ся всїм присутним, які відсалютували єму мовчки, положив ся на полотнї, підкладаючи собі під хребет подушку і казав подати собі ніж... Урядові рапорти донесли потім, що поручник упав в борбі, а мікадо почтив память помершого, удїлюючи єму посмертну, ордерову декорацию.

Турецкий коран зі своїм приписом вічної борби против »невірних« і японьске гаракірі зі своєю погордою для житя, яке нам наша віра каже беречи, як Божого дару, яким ми не маємо права розпоряджати самовільно — є рівно грізні для християньскої цивілїзациї.

Покладки з Руси в сьвітовій торговли.

Позаяк знатна скількість покладків так з східної Галичини як і з полудневої Руси України громадить ся в Гамбурґу, а звідти експортують їх дальше до Анґлії, то для мене цікаво було дізнати ся, який торговельний осуд мають у всесьвітній торговли покладки з Руси, і чи они в тій торговли мають яку небудь назву по місци свого походженя.

Сю цікавість — диктовану інтересом до предметів нашої торговлї (на жаль не нами веденої) — заспокоїли постійні тижневі справоздання рільничо торговельного руху, поміщувані в берлїньскій Deutsche Landwirtschaftliche Presse. Там іменно находимо слїдуюче сортованє покладків після місця їх походженя, і після їх вартости:

Гамбурґ: торгове справозданє E. Tannenbaum-a, з 31. січня:

I. ганноверскі стемпльовані Мк. 8·50.

великі східно-галицкі коронові (Kronenei'er) Мк. 5·10.

I. полудневo-рускі Мк. 5.

польскі ориґінальні Мк. 4·70.

I. східно галицкі червоні Мк. 4·70.

західно-галицкі Мк. 4·50

східно-галицкі і польскі малі Мк. 3·60.

Тут потрібно деяких пояснень технїчних. Покладками стемпльованими звемо покладки, на котрих находить ся стампілїя продуцента і дата, коли яйце знесене. Як відомо у покладків важна є їх безусловна сьвіжість. Се розуміють господинї нїмецкі, і тому завдають собі труду, аби що дня на кождім яйци вибити печатку — у кого і коли оно знесене. Так се цїненє сьвіжих покладків, як очевидно і триманє рас, несучих покладки найтяжші, є причиною, що покладки ганноверскі стоять без зрівнаня висше в цїнї, чим покладки з инших країв.

Покладки »польскі« походять з области російскої Польщі. Покладки східно-галицкі »червоні«, се є покладки барви лупини шамової; ся лупина є тяжша, чим лупина біла, а і сьвіжість яєць шамової барви не мож осудити так легко, як сьвіжість покладків снїжно білих. Ті послїдні зве торговля також »prima« східно-галицкі синї або »коронові«.

Подане тут сортованє покладків у всесьвітній торговли після їх походженя є для нас річию гідною уваги. Очевидно в сїй торговли стоять покладки з цїлої области нашої вітчини так вузшої (Галичина), як і закордонної (Україна), на першім місци по стемпльованих покладках нїмецких (ганноверских); і сли би у нас навчено ся покладки, особливо осїнні і зимові стемплювати, то за них, принимаючи їх теперішню величину, зискати би мож значно висшу цїну в торговельнім сьвітї.

Заразом говорить нам розмірно мала цїна за покладки »червоні«, аби кури, що несуть такі покладки, нам множити дальше. А так само належить кури, несучі дрібні покладки, усунути з годівлї, бо цїна таких покладків дїткливо за низька, сли взяти на увагу, що курка, даюча покладки великі, живить ся тим самим, чим курка, несуча дрібні яйця.

Як і приятна є річ справдити даними фактами з всесьвітної торговлї, що наш нарід достарчає бодай оден продукт первородної майже якости — покладки, — що треба правдоподібно завдячити не так расовости, як доброму живленю дробу через наші господинї, а по части і старанному сортованю через торговців, — то таки не мож позбути ся жалю, що сей одинокий продукт наш торговельний, котрому всесьвітна торговля признає первостепенну якість, не то не є предметом власної нашої торговлї, але не має навіть нашої национальної марки.

Правда, ми доси і не знали, що в торговли всесьвітній покладки „східно-галицкі“ і „полудено-рускі“ (властиво російскі, südrussisch) передують. Але скоро се знаємо, то вже і невелика річ була би, товарови передуючому, виходячому з рук нашого народу, дати национальну марку.

Якжеж се зробити?

У нас є много крамарів, що скуповують покладки; у нас є много інтелїґентних господинь, що покладки мають до продажі. У нас є читальнї, що мають цїлию і економічні інтереси членів, а не знають, як тим інтересам вдоволити. Стампілїя з рухомими числами до вибиваня дати, з відповідним написом, не коштує много; а і фарба до неї є дешева. Справленє єї оплатить ся тим вже, що покладки датовані совісно, більше покупні, більшу мають цїну. В сїй справі досить спитати торговців покладками по містах; они самі скажуть, о скілько більше заплатять за копу яєць остемпльованих днем їх знесеня. Розуміє ся, що до стемпльованя могуть іти лише великі, білі покладки. Торговщик-жид, що скуповує покладки з ріжних сел, сам стемплювати їх не може: бо ґроссіст в Гамбурзї знає і без стампілїї, що се покладки від него; і єго датам вірити не буде. Инша однак річ, сли покладки стампілїював би крамар свого села достарчаючий міскому торговцеви правильно покладки з свого села; се був би і спосіб, аби наші крамарі навчили ся покладки сортувати і пакувати, аби освоїли ся поволи з сею торговлею, чим було би підготовлене перенятє сеї торговлї в наші руки.

На стампілїї, посьвідчаючій походженє (провенїєнцию) покладків і міру їх сьвіжости

шов до середини: нї! таки нема! Зачинив знову і вийшов. Щож тепер почати?

Він станув у саду на стежцї. Сонце сьвітило ясно почерез галузє дерев і бжоли бренїли весело довкола вулиїв. В містї далеко лунав крик, дзвін далї відзивав ся на тревогу, а тут у саду було так тихо, що чути було кожду бжолу на лету. Що дїяти?...

Микула пійшов ще до сусїдів, спитати ся, чи не бачили його родини? Нї, не бачили. Не диво, кождий пильнував свого, — хтоб там дивив ся у такий час на инших? Метушня на вулицї була така, що годї було й зміркувати, хто йде, чи втїкає.

Тепер уже Микула пійшов просто дорогою до ріки. Застав тут громаду людий, що плакали і проклинали, але не важили ся пустити ся на вздогін за польською чатою. Її вже й не було видко. Погнала перед собою кількасоть волів та череду овець; здаєть ся і декого з людий забрала для язика; оттам — показували люди — по тім боцї ріки скрутили попід лїс і щезли. Дорогу, котрою вертала ся чата, було справдї видко: трави і збіже столочили воли, а де була жовта стерня, то вона й зовсїм почорнїла.

— Щож? Будемо їх здоганяти? — спитав ся Микула.

— Здогоняй сам, коли охота! — відповіли йому.

— Менї всю родину забрали! — скрикнув Микула з розпукою.

— Та де?! На що їм твоєї родини? Пошукай лїпше і знайдеш дома.

— Я шукав, нема! Ви не бачили їх?

— Нї! Може й забрали, хто там знає...

І се християни?! Свої на своїх нападають! — обізвав ся хтось із громади.

— Чого будемо тут ждати? Вони вже не вернуть ся. А в містї вогонь — промовив хтось инший і сим словом опамятав людий, що стояли над рікою, мов зачаровані.

У містї коло церкви справдї курило ся, але дим не був уже великий, — день був спокійний вогонь почали гасити зразу і він, видко, унимав ся.

Микула вже не хотїв говорити з людьми, тільки вернув ся до дому. Перешукав ще раз усе своє господарство, кликав батька і матїр так голосно, що й під землю можна почути, та коли нїхто довкола і словом не відозвав ся, пішов у місто. Тут торг мов замело. Де перше було глїтно, тепер стояли тільки денеде остовпілі люди та блеяли вівцї. Усї розбігли ся та поховали ся по лїсах.

В містї було спокійно. Дзвін уже затих. Кождий розумів, що се тільки мала чата впала до міста на рабунок і вже не вернеть ся, а проте страшно було всїм, бояли ся вийти із своїх захистів. А від тих, що зважили ся вийти на місто, Микула не міг нїчого довідати ся. Всї тільки вбезпечували його, що чата людий не забирала — на що їй? А коли й забрала, то не богато.

З чим пійшов у місто, з тим Микула й вернув ся до дому. Усїв на лаві і розглянув ся по хатї. Нема нїкого! Нема нї батька старого, нї неньки, нї Роксанди нї Тодірка. Та хиба се може бути? Не вжеж се на нього впало несподївано таке нещастє? За яку провину, за які гріхи?

Доки Микула ходив та шукав родини, доки вірив, що її віднайде, він і не думав, яке велике лихо спіткало його; тепер же у самотній хатї, як розважив, що стало ся, де могла дїти ся родина — може її порубали, може забрали? — він ухопив ся за голову руками, встав і зарув, як ранений медвідь. »Господи! щож я тепер вдїю? Сирота я! круглий сирота!“

Але надія його не вся пропала. Прийшло йому на думку, що родина могла утечи на Руїну. Хоч старі ледви чи так скоро могли вилїзти на гору, всеж туди було найбезпечнїйше утечи: у льохах старого замку, що ще не за-

(дату знесеня), повинно бути подане: а) назва крамаря (або властителя); б) село; в) (дата день і місяць, числами): г) нозва, яку хочемо по кладкам з Руси надати в сьвітовій торговли. Позаяк покладки ідуть головно до Анґлії, і ходить о те, як чужинці мають їх звати, тож думаю, що отвітною була ба напись анґлійска; а назву пропонував би я: »Ruthenian white«, — рускі білі. Ся назва була би одвітнійша, чим дотеперішна »Ostgalizier«. Südrussische«.

Тож подаючи мої реальні спостереженя в справі покладків з Руси в торговли всесьвітній, — упрашаю над ними розважити і їх вихіснувати культурно.

»Господар«.

Новинки.

— **Календар.** Вівторок: руско-кат.: Теофілякта; римо-кат.: Венедикта. — Середу: руско-кат.: 40 Мучеників; римо-кат.: Октавіяна.

— **Сьвяточний вечер в честь Маркіяна Шашкевича** устроїло вчера в салі »Народного Дому« товариство руских ремісників і промисловців »Зоря«. З оголошеної проґрами і по складі виконавців можна було вносити, що сей концерт величавостию перевисшить того рода пересічні поминки. Надія не завела, бо від першої до послідної (12-ої) точки проґрами знати було, що концерт підготовлено з пієтизмом, а проґраму виконано з артизмом. По вступній промові п. Л Цегельского про житє М. Шашкевича і єго заслуги около народного відродженя Галичини, слідували музикально-вокальні точки. Героїнею вечера була п-на Ольга Вахнянинівна, славно звісна стрийским Русинам з концертової естради, а у Львові запрезентувала вчера свій соловієвий сопран перший раз в сольовім співі. П-на Вахнянинівна відспівала в одній точці виїмок з опери Н. Вахнянина »Купало«— »Нема мені порадоньки«, а на невмовкаючі брава і оплески докинула пісоньку »Прощанє«. В дальшій точці відспівала Шашкевича Матюка »Веснівку«. Голос солістки милозвучний, гладкий і сильний, також у висших позициях, заполонив серця і душі слухачів, і найшов признанє в грімких оплесках. Інструментальні соля були заступлені скрипкою п. Панькова і цитрою п. Утриска. Проґру обох нераз вже вельми прихильно висловлювалась критика, а вчерашний їх виступ був лише потвердженєм заслужених давнійше признань. Добре вийшов також дует »Не чужого ми бажаєм« тенора п. Білобрама і барітона п. Яремчука. Новостию на наших концертах був вчера квартет мандолїністів і тому принято єго з ентузиязмом. Крім декламациї п. Юзьківної »Погоня« зложили ся ще на проґраму чотири виступи мужеского хору »Зорі« під диріґентурою п. Т. Купчиньского і загально подобали ся, бо не лише розпоряжали добрими голосами, але видно було також підготованє до виступу. Одного лише не доставало до повної удачі Маркіянового сьвята, а се публики, тої самої публики, що цілі мясниці фротерувала підлогу в тій самій салі або на »Бесіді«. Крім малого гуртка інтеліґенциї і трохи міщан та учеників прочі широкі круги львівских Русинів не почували ся до обовязку почтити память того, що привів їх на народної сьвідомости. Найбільше дивує нас, що на салі не було ніодного представителя нашого духовеньства, котре певно знає, ким був Маркіян Шашкевич. — *к.*

— **Загальні збори олеської філії Р. Тов-а педаґоґічного** відбудуть ся в Соколівці в комнаті Читальні »Просьвіти« для 26. марця о год. 4. по полудни. З огляду на важні справи просьвітні просимо всїх доохрестних, кому доля нашого руху просьвітного на серци, не ухиляти ся від участи в сих зборах. Того самого дня відбудуть ся там також заходом нашої філії вечерниці в память роковин смерти Тараса Шевченка. — Від виділу олеської філії Р. Тов-а педаґоґічного: *В. Кальба* голова. *І. Тучапский* секретар.

— З **Буська**. Філія Руского Товариства педаґоґічного в Буську устроює конференцию в память 44-их роковин смерти Тараса Шевченка дня 25. марця 1905 о годині 10. перед полуднем в кімнаті Читальні »Просьвіти« в Буську з отсим порядком дневним: 1) Відчит о. Стеткевича про Т. Шевченка. 2) Лекция практична, т. О. Лади. 3) Дискусия над перепровадженою лекциєю. 4) Відчитанє протоколу з послідної конференциї. 5) Відчит науковий т Димитчука. 6) Звіт делеґата з загальних зборів тов-а 7) Внесеня членів. — *Виділ.*

З Дрогобича пишуть нам: Загальні збори філії Руского Товариства педаґоґічного в Дрогобичи в дбудуть ся дня 25. марця о 9. годині перед полуднем в комнатах »Руского касина«. Знова прибуває нашому підгірскому кутови одна з найважнійших институций, а заінтересованє нею буде дальшим кроком поступу народної справи взагалї, а дрогобицкого повіта в особенности. Члени основателї доложили всяких можливих заходів, щоби сему торжеству надати відповідну форму, а удача сего буде залежати головно від числа учасників. Тому не сумніваємо ся, що наш поклик не прогомонить безслідно, а противно вся інтеліґенция так місцева як і замісцева явить ся як один муж і докаже, о скільки відчуває вагу і потребу педаґоґічного товариства в Дрогобичи. (Всї рускі часописи просять ся о повторенє). — За провізоричний виділ: *В. Ратальский, о. В Куникевич, Л. Ріпецкий.*

— **П. Іван Кунців**, кандидат адвокатури, одержав в суботу на львівскім університеті степень доктора прав.

— **В Станиславові** засновано »Спілку робітничу, ощадности і позичок, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою«. Настоятелем заряду Спілки є Корнило Шевчук, зелїзничий функционар в Станиславові.

— **В Бібрці** відбуде ся засїданє виділу Р. Тов-а педаґ. дня 25. с. м. о 3. год. попол. в льокали руского тов-а кредит. повіт.

— **Розрухи селян в закордонній Україні.** З Київа доносять, що 8. с. м. і в слідуючих днях відбули ся там у ґенерал-ґубернатора Кляйґельса збори дідичів як Росиян так Поляків. Темою нарад були селяньскі розрухи, які могуть перенести ся з ґубернії орловскої, курскої і чернигівскої до ґубернії київскої і инших сусїдних. Кляйґельс радив дідичам годити ся з селянами і робити уступки, аби їх не дразнити. По селах правобережної України розкинено вже друковані відозви з покликом до розрухів. У відозвах намовляє ся селян, жадати від властителїв дібр половини землї, а коли се зробить, дати їм спокій; в противнім случаю рабувати. Обави дідичів не є отже безосновні.

— **Військові відпоручники Австро-Угорщини** в Манджуриї. З Відня доносять, що підполковник Чічеріч, висланий з Австро-Угорщини до російскої головної кватири в Манджуриї, находить ся тепер по мукденьскім погромі в Харбіні. Що діє ся з капітаном ґр. Шептицким, доси не знати.

— **В Уманю** (полудн часть київскої ґубернії) сьвятковано дня 11. с. м. память кобзаря Т. Шевченка. Саля літературно-артистичного товариства — як пишуть звідтам »Київским Откликам« — не могла помістити всеї зібраної публики, яка прийшла зложити належну дань памяти великого поета. Вечерок вийшов вповні удачно. Проґрама була уложена добірно і ріжнородно. Прочитано житєпись Т. Гр. Шевченка і реферат про малоруску літературу. Деякі твори покійного поета представив на сцені драматичний кружок аматорский, зорґанізований при літер. артист. товаристві. Загалом вечерок полишив по собі милі спомини«.

— **В Ніжині**, київскої ґубернії, устроїв аматорский хор українский з Вервівки концерт дня 5. с. м В проґраму входили переважно композициї М. Лисенка. Публика була одушевлена виконанєм проґрами і грімко оплескувала кождий виступ хору.

— **З Чернівців** одержуємо до оповіщеня отсей комунікат: П. Т.! Під кличем »штука для народа« входить в житє институция: »Руско-селяньский Театр«, що діяльностию своєю буде обнимати так Чернівці як і найдальші місцевости буковиньскої Руси. Маючи повну надію, що отся нова наша культурна институция найде у Вашої Всечесности щиру прихильність, маю честь запросити Вас враз з Родиною на перше представленє, яке відбуде ся дня 4. цьвітня 1905 й великій сали тов. музичного. З глубоким поважанєм *Іван Захарко.* 1) Інавґурацийна промова. 2) Не судилось, народний образ в 4-ох актах Ворковского. (Дальше вичислені особи. — *Ред.*). Ціни місць (враз з податком від карт): Льожа 10 К. Крісла: І рядні 2·20 К, ІІ-рядні 1 50 К, ІІІ рядні 1·10 К. Партер 55 с. Початок точно о пів до 8 вечером.

— **Державні зелїзниці в Австриї** перевезли в лютім сего року 2,777.300 осіб за оплатою 3,580.200 К і 2,736.700 бочок тягарів за оплатою 14,278 500 К. В порівнаню з лютим м. р. був загальний прихід в тім місяцю с. р. о 142.333 К більший. На східних шляхах зелїзниці с. є в Галичині і Буковині особовий рух приніс 1,277.900 К за перевіз 729.900 подорожних, а тягаровий 4,204.800 К за перевіз 561.600 бочок тягарів. Особовий рух на західних шляхах був в лютім с. р. слабший чим на східних шляхах задля непогоди. За те на східних шляхах оживив ся рух з причини зарібкової еміґрациї. В тягаровім руху на західних шляхах перевожено головно вуголь, а на східних збіже, дошки і кипячку.

Посмертні † оповістки.

— **О. Семен Пітушевский**, поч. радник митроп. Консисториї з крилошаньскими відзнаками, парох в Сасові і містодекан олеський, упокоїв ся печаяно дня 16 с. м. в 64. р. житя, а в 36. р. сьвященьства. В. є. п.!

— **Северин Білинкевич**, професор учительскої симінариї в Чернівцях, упокоїв ся дня 16. с. м. в 63. році житя. В. є. п.!

валили ся, могли поховати ся. Ліс там дуже густий, місце певне. Може вартовий при чузї бачив, як вони втікали?

Микула пійшов на гору. З краю під лісом стояв вартовий.

— Чи втікали які люди в ліс? Може моїх бачили.

— Та туди втікали якісь. Або я знаю, хто? — відповів вартовий

Микула пійшов стежкою у ліс. Руїни старого замку були недалеко. В гущавині сторчали ще деякі грубезні стіни, на котрих росли корчі і з поміж стін, з давнійших сьвітлиць, піднимали ся буйні дерева високо в гору. Довкола-ж мурів і на звалищах росли непрохідні хащі, трава і кропива. Микула застав тут громадку людий, що вже збирали ся вертати ся в місто.

Діти плакали наполохані і голодні, матери втихомирювали їх, а дехто ще сидів, як прикований на каміню і мовчав. Микула сказав їм, що вже чата давно забрала ся з міста, можна людям вертати ся; однак про своїх не дізнав ся нічого. Ніхто не бачив їх, а повинні би були бачити... Може чата забрала? Чати забирають часто людий, щоби вивідати ся від них, чого їм треба.

— То їх певно під Хотин пігнали? — спитав ся Микула не то в людий, не то в себе.

— Та вжеж; коли чата польська, то під Хотин і вернула ся. Там, кажуть, уже стоять Ляхи.

Микула пійшов мовчки до дому. Йому мов би думок не стало в голові. Уже сонце пійшло добре з полудня, а він ходив то по хаті, то по саду мов без памяти. Усе здавало ся йому, що ось-ось надійде звідкись родина; тимчасом кругом було так тихо, як на кладовищи там коло церкви. Тільки пес Босий надбіг звідкись і став ласити ся до нього, — видко, був голоден. Тоді Микула пригадав собі, що й коні певно голодні, не напоєні — тай він сам із самого ранку нічого не їв. Де йому тепер до їди?... Але до коний пійшов і напоїв їх, дав і собаці їсти. Тут і згадав, чи не заняла чата й його коров із пасовиска, що їх пігнав громадський пастух ще вранці разом з иншими коровами. Чому не пригнав на полудне? Згадав і свої воли, такі гарні круторогі, випашені... Дивне діло, що нічого з хати не забрали... Тільки воли побачили на подвірцю і вигнали на дорогу.

Микула ходив, як неприкаяний, по дворі і за думками про господарство забував на хвилину про родину. Але тяжка журба вертала ся несподівано знову — і він уже без ніякої відради снував ся то сюди то туди, а з грудий його добував ся не плач, а якийсь хлухий зойк, стогін, мов у тяжкій недузї. Його висока, плечиста стать похилила ся — він мов увяв, постарів ся.

До самого вечера ходив так і втомив ся несказано Все ще здавало ся йому, що або з саду або з хати виходить хтось з його родини; все причувало ся йому, що його батько ось іде дорогою і приносить вістку, що вся инша челядь зараз також прийде. Скричала дитина у сусїда, — він аж стрепенув ся, гадав, що се Тодірко. Однак усе те був тільки обман його втомленої душі.

Настав уже і вечір. Пастух не пригнав коров — таки чата забрала. Микула вже й не думав довго про се, лежав мов без думки у саду: і їсти не їв і спати не спав, — так тільки щось недоладно снувало ся йому по голові, чого він і розбирати не мав сили.

Тільки по півночи від ранїшнього холоду нараз затрусив ся. Розкрив очи: на небі вже зорі блїдли. Він підняв ся із землї такий слабий, мов би перебув тяжку недугу. Тільки одна постанова неначе дозріла у нього через ніч: треба, неминуче треба йому йти слїдом за чатою, нехай і під сам Хотин. Пропаде, то пропаде, — йому й так нема житя, коли вся родина пропала.

(Дальше буде).

Телеґрами

з дня 20. марця.

Будапешт. Цісар приїхав ту вчера о год $^{1}/_{2}$8. вечером. На двірци ждали приїзду монарха представителї властий. Мимо дощу зібрали ся здовж дороги, куда цісар мав переїздити, товпи населеня і витали монарха невмовкаючим »Ельєн«. З двірця поїхав цісар до будиньского замку.

Відень. Вчера рано прибув ту намісник ґр. Андрій Потоцкий в урядових справах.

Царгород. Приїхав ту панский делеґат Тачі.

Берлїн. В Москві викрито великий тайний маґазин оружя і вибухових материялів. Арештовано при тім поверх 100 осіб.

Петербург. В справі стріляня острими набоями на Йорданьске сьвято відбула ся онодї судова воєнна розправа. Капітана Давидова і підпоручника Рота засуджено на утрату деяких привилеїв, видалене зі служби без утрати ранґа і на $1^{1}/_{2}$ року вязниці; поручника Рота на 3 місяцї арешту, а артилєристів Ґондарева і Абалькова на 2 лїта служби при арештантских ротах. Підполковника Половцева і артилєриста Патрікаєва увільнено.

Париж. До Matin-а доносять з Льондону. До Владивостока прибуло 10 підморских лодий типу Holland, які вислано з Франциї за посередництвом одного з росийских підприємств.

Токіо. Бюро Райтера доносить: Частина японьскої армії переслїдувала Росиян аж по Каюан. Ту місцевість Росияни підпалили і покинули.

Париж Тутешне виданє N. York Herald-а доносить, що Куропаткін вислав до царя просьбу, аби єму позволено остати дальше в Манджуриї і служати вітчині. Просьбі тій цар відказав.

Берлїн. Тутешні ґазети доносять з Петербурга, що ґен. Ленєвич обняв провід манджурскої армії і скоро цофає ся до Харбіна, куда вислав порученє зорґанїзувати в одноцїльність відділи, що прибувають з Европи. Ті відділи мають лишити ся в Харбінї і не сьміють посувати ся на полудне. В Харбінї має тепер бути 80.000 сьвіжого війска.

Маємо честь повідомити Вп. Публику, що вислалисьмо на провінцию наших аґентів в цїли доконуваня всїх замовлень »Сокільского Базару«. Аґенти роблять замовленя без побираня яких небудь задатків. — Від »Сокільского Базару« у Львові ул. Руска 1.

Парохія дуже добра,

під кождим взглядом вигідна і супокійна з причин родинних до заміни. — Зголошеня устні або письменні до Адміністрациї „Руслана“.

(4—6)

Colosseum
в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. марця 1905.

1) **Орхестра**. 2) **Реклямоґраф**. 3) **Пан Боніфатий**, шутка в 1 актї В. Ранацкого (сина). 4) **Lou de Arnold**, міжнародна співачка. 5) **Ferry et Cesary**, незрівнані продукциї на потрійнім дручку 6) **Simicel**, майстер на мандолїнї. (Павза). 7) **Орхестра**. 8) **Picardy et William** в ориґінальнім актї. 9) **Lilian Denis**, ексцентрична субретка. 10) **Jean Paul**, надзвичайний комік. 11) **Steidler**, знаменитий черевобесїдник. 12) **6 зьвізд щастя**, ансамбль зі співами і танцями.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год вечером, Що пятниці **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З купленим білетом на фотелї, льожі і I рядні крісла можна їхати даром на представленє омнібусами Кольосею, які ждуть коло Віденьскої каварнї.

Товариство взаїмного кредиту

„Днїстер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

приймає **вкладки** до опроцентованя на 4 прц. і оплачує за вкладчиків податок рентовий; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадницї почтової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жаданє звертає ся вкладку кождого часу, навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ удїляє »Днїстер« своїм членам на 6 прц. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 лїт; при 30 ратах $^{1}/_{2}$-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотеки або доброї поруки.

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до »Днїстра«.

Членами можуть бути тілько члени обезпечені в »Днїстрі«.

Чистий зиск розділяє ся межи членів яко дивіденди від удїлів і на добродійні цїли. — Дотепер удїлив »Днїстер« на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Товар. кредитов. „Днїстер“ 31/12 1904.

Вкладки:	1,783.673 К.
Удїли членів:	133.117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26.576 К.
Позички удїлені:	1,616.402 К.
Цїнні папери:	123.627 К.
Льокациї:	169.456 К.
На рах. біжучім:	81.968 К.

За певну і добру льокацію

поручаємо:

- $4^{1}/_{2}$% **листи гіпотечні**
- 4% **листи гіпотечні**
- 5% **листи гіпотечні преміовані**
- 4% **листи Товариства кредитового земского**
- 4% **і** $4^{1}/_{2}$% **листи Банку краєвого**
- 4% **позичку краєву**
- 4% **облїґациї пропінацийні**

і всїлякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнїйшім курсї деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал акц.

БАНКУ Гіпотечного

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від $^{1}/_{7}$—$^{31}/_{8}$), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию $^{1}/_{6}$—$^{30}/_{9}$ вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе ($^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$ вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	8·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		10·35	до Тернополя, Потутор
10·02	з Стрия, Борислава	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселицї
10·20	з Ряшева, Любачева	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
0·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниці, Керезмезе
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша Заліщик, Кіцманя, Новоселиці (через Жучку, Вижниці	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від $^{15}/_{6}$—$^{30}/_{9}$ вкл.), Сколього ($^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$ вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї ($^{15}/_{6}$—$^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·48	до Яворова
5·10	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинців	5·55	до Коломиї, Жидачева
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча.
5·50	з Іцкан, Жидачова, Новоселиці і Сучави	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
		7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева $^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля ($^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$ вкл.), Хирова, Н. Загірь
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
10·10	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	11·05	до Стрия
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	12·45	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
3·25	з Тернополя, Брок великих, Грималова	2·51	посп. до Іцкан, с. Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від $^{1}/_{5}$—$^{30}/_{9}$), Сучави, Кіцманя
		4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	на дворець „Підзамче“		з двірця „Підзамче“
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск. Бродів, Київа, Одеси, Копичинець. Гусятина, Чорткова
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	0·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск. Київа, Одеси, Бродів. Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина. Бродів, Грималова	2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск. Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·42, 7·30 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·03 пополудни. 7·54 і 8·59 вечером. (до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·0 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята.

зі Щирця 9·35 вечер (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята.

Відходять з головного двірця:

до Брухович 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудн., 1.05, 3·35 і 5·05 попол., 7·05 і 8·04 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).

до Янова 6·0 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 1/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского — 11½ год. 36 мін часу львівского. — Нічні години від 6 вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9. від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїлює поясненя в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию: **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского